

Clare Mackintosh

Te văd

Traducere din engleză de
Mihaela Ionescu

Editori:
Silviu Dragomir
Vasile Dem. Zamfirescu

Director editorial:
Magdalena Mărculescu

Redactor:
Alunița Voiculescu

Coperta colecției: Faber Studio
Cover design: Duncan Spilling – LBGG
Cover images: Leaves by Irene Lamprakou/
Arcangel Girl by Mark Owen/Arcangel

Director producție:
Cristian Claudiu Coban

Dtp:
Gabriela Chircea

Corectură:
Elena Bițu
Maria Mușuroiu

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
MACKINTOSH, CLARE

Te văd / Clare Mackintosh; trad. din engleză de Mihaela Ionescu. -
București: Editura Trei, 2017
ISBN: 978-606-40-0233-4

I. Ionescu, Mihaela (trad.)

821.111

Titlul original: I See You
Autor: Clare Mackintosh

Copyright © Clare Mackintosh 2016
First published in Great Britain in 2016 by Sphere

Copyright © Editura Trei, 2017
pentru prezenta ediție

O.P. 16, Ghișeu 1, C.P. 0490, București
Tel.: +4 021 300 60 90; Fax: +4 0372 25 20 20
e-mail: comenzi@edituratrei.ro
www.edituratrei.ro

ISBN: 978-606-40-0233-4

Cuvânt înainte

Este un fapt general acceptat că a doua carte poate fi o chestie complicată, iar cea de față nu ar fi fost scrisă fără suportul, îndrumarea și ajutorul efectiv al multor oameni generoși. Le datorez mulțumirile mele sincere lui Guy Mayhew, David Shipperlee, Sam Blackburn, Gary Ferguson, Darren Woods și Joanna Harvey pentru ajutorul lor în munca de cercetare făcută pentru acest roman. Toate greșelile îmi aparțin și am făcut uz din plin de licențe artistice. Trebuie să-i mulțumesc în mod special lui Andrew Robinson, care și-a dedicat atât de mult din timpul său ca să mă ajute, încât a ajuns unul dintre personajele cărții.

Mulțumesc, de asemenea, lui Charlotte Beresford, Marilyn Davies și lui Shane Kirk pentru discuțiile purtate pe marginea subiectului și pentru că au citit cartea în formele ei inițiale, precum și lui Sally Boorman, Rachel Lovelock și lui Paul Powell pentru că au licitat în mod generos în cadrul unor acțiuni de caritate pentru a obține dreptul de a numi un personaj din carte.

Adesea, viața unui scriitor este una solitară. Viața mea este mult îmbogățită de comunitățile de pe Twitter,

Instagram și Facebook, ale căror membri sunt mereu acolo cu un cuvânt de încurajare, un pahar virtual de șampanie și sugestii pentru nume de porcușori de Guineea. Atât în viața mea online, cât și în cea reală, continui să fiu uimită de suportul generos al autorilor de literatură polițistă, care sunt o gașcă minunată.

Am norocul să fiu reprezentată de cel mai bun agent din domeniu, Sheila Crowley, și sunt extrem de mândră să fiu unul dintre autorii Curtis Brown. Le mulțumesc în mod special Rebeccai Ritchie și lui Abbie Greaves pentru ajutorul lor.

Nu aș fi nici pe jumătate scriitoarea de azi fără talentul și sfaturile editorului meu, Lucy Malagoni, cu care este o plăcere să lucrezi. Echipa Little — Brown Book Group — este una excepțională și trebuie să le mulțumesc lui Kirsteen Astor, Rachel Wilkie, Emma Williams, Thalia Proctor, Anne O'Brien, Andy Hine, Kate Hibbert și Helena Doree pentru entuziasmul și dedicarea lor.

Ar trebui să existe un fel de premiu special pentru familiile scriitorilor, care le suportă acestora schimbările de dispoziție, termenele limită, cinele arse și întârzierile la școală. În absența unor medalii, dragostea și mulțumirile mele se îndreaptă către Rob, Josh, Evie și George, care-mi luminează viața și fac posibile cărțile mele.

În cele din urmă, mulțumesc din toată inima celor care vând cărți, bibliotecilor și cititorilor care au apreciat cartea mea *Te las să pleci* suficient de mult cât s-o transforme într-un succes. Vă sunt extrem de recunoscătoare și sper să vă placă la fel de mult și noul meu roman, *Te văd*.

*Faci același lucru în fiecare zi.
Știi exact unde mergi.
Nu ești singură.*

1.

Bărbatul din spatele meu stă suficient de aproape cât să-mi umezească ceafa cu răsuflarea lui. Îmi mut piciorul mai în față și mă proptesc în haina gri care miroase a câine ud. Pare că de la începutul lui noiembrie n-a mai conținut să plouă și un abur ușor se ridică din trupurile încinse înghesuite unele într-altele. O servietă mă împunge în coapsă. Când trenul cotește, sunt susținută doar de greutatea oamenilor care mă înconjoară și mă agăț provizoriu, cu o mână și fără să-mi doresc, de haina gri. La stația Tower Hill, vagonul dă afară o duzină de navetiști și îngurgitează de două ori mai mulți, toți hotărâți să ajungă cât mai curând acasă — e începutul weekendului.

— Ocupați tot vagonul! se aude un anunț.

Nimeni nu se mișcă.

Haina gri a dispărut, iar eu i-am luat locul, mai ales pentru că acum mă pot ține de bară și nici nu mai am ADN-ul unui străin pe gât. Poșeta îmi atârnă de-a curmezișul trupului și mi-o trag în față. Doi turiști japonezi poartă rucsacuri gigantice pe piept, ocupând spațiu cât pentru încă două persoane. O femeie din

partea cealaltă a vagonului mă vede uitându-mă la ei; îmi surprinde privirea și face o grimasă în semn de solidaritate. Accept în treacăt contactul vizual și apoi mă uit în jos la picioarele mele. Văd tot felul de tipuri de pantofi în jurul meu: ai bărbaților sunt mari și lucioși, întrezărindu-se după tivuri de pantaloni în dungă; ai femeilor sunt cu toc și colorați, cu degetele înghesuite în vârfuri aproape imposibile. Printre picioare, văd o pereche de ciorapi negri de nailon opac, care se termină într-o pereche de pantofi sport albi. N-o văd pe cea care îi poartă, dar mi-o imaginez ca având vreo douăzeci și ceva de ani, cu o pereche de pantofi de birou, cu tocuri vertiginoase, ascunsă în geanta încăpătoare sau într-un sertar la serviciu.

N-am purtat niciodată tocuri în timpul zilei. Abia ieșisem din vechii mei Clark's cu șiret când am rămas însărcinată cu Justin, iar tocurile nu prea aveau ce să caute nici la casa de marcat de la Tesco, nici când aveam de cărat un copil pe stradă. Acum sunt suficient de matură cât să știu mai bine cum stă treaba. O oră cu trenul până la serviciu, încă o oră înapoi acasă. Te mai împiedici de vreo scară rulantă stricată. Mai dă peste tine vreun cărucior sau vreun biciclist. Și pentru ce? Pentru opt ore petrecute în spatele unui ghișeu. Îmi păstrez tocurile pentru zile importante sau pentru sărbători. Port o uniformă pe care mi-am impus-o eu însămi, cu pantaloni negri și o varietate de bluze elastice care nu au nevoie să fie călcate și care par suficient de serioase cât să treacă drept ținută de birou; am și un cardigan pe care îl păstrez în sertarul de jos al biroului pentru zilele aglomerate în care ușa este mereu deschisă și căldura se evaporă cu fiecare client care intră să ceară informații.

Trenul se oprește și îmi croiesc drum spre peron. De-aici merg pe linia de suprafață, pe care o prefer, deși este de multe ori la fel de aglomerată. Nu mă simt confortabil să fiu sub pământ; nu pot să respir, chiar dacă știu că toată problema nu e decât în capul meu. Visez să lucrez undeva suficient de aproape de casă cât să pot merge pe jos la serviciu, dar așa ceva nu se va întâmpla niciodată; singurele slujbe ca lumea sunt cele din zona centrală, iar singurele rate pentru casă pe care să mi le pot permite sunt la periferie.

Trebuie să aștept să-mi vină trenul, așa că iau un exemplar din *London Gazette* de la standul de lângă automatul de bilete, cu titlurile sale sumbre în ton cu data în care ne aflăm: vineri, 13 noiembrie. Poliția a dejucat un nou atentat terorist: primele trei pagini sunt pline de imaginile explozibililor pe care i-au confiscat dintr-un apartament din nordul Londrei. Trec peste paginile cu bărbați bărboși și mă mut în dreptul crăpăturii din pavaj de sub semnul cu numele peronului, acolo unde știu că se va deschide ușa vagonului. Poziționarea favorabilă îmi va permite să mă strecur în locul meu preferat înainte ca vagonul să se umple — la capătul rândului, unde mă pot sprijini de bariera de sticlă. Restul vagonului se ocupă repede și arunc o privire la oamenii care au mai rămas în picioare, simțind o ușurare oarecum vinovată că nu văd printre ei pe nimeni în vârstă sau vreo gravidă cu burta evidentă. În ciuda faptului că port pantofi fără toc, mă dor tălpile, din cauză că am stat aproape toată ziua în picioare, lângă fișete. Nu e treaba mea să fac îndosărierea. Avem angajată o fată care vine să fotocopieze detaliile legate de proprietăți și să mențină ordinea în dosare, dar e plecată în Mallorca timp de două săptămâni și, după cum

am putut să-mi dau seama azi, nu prea și-a făcut treaba de săptămâni bune. Am găsit proprietăți rezidențiale amestecate cu comerciale, închirieri amestecate cu vânzări, și am făcut greșeala să spun cum stau lucrurile.

— Atunci, mai bine să te ocupi tu de astea, Zoe, mi-a spus Graham.

Așa că, în loc să-mi văd de contabilitate, am stat în picioare, în curent, pe holul de lângă biroul lui Graham, dorindu-mi să nu fi deschis gura. Hallow & Reed nu-i un loc chiar așa de rău în care să lucrezi. Înainte veneam o zi pe săptămână să mă ocup de contabilitate, dar apoi șefa de birou și-a luat concediu de maternitate și Graham m-a rugat să-i iau locul. Sunt contabilă, nu asistentă personală, dar câștigul era bunicel, iar eu deja pierdusem vreo câțiva clienți, așa că am profitat de ocazie. Au trecut trei ani și sunt încă acolo.

Când ajungem la Canada Water deja s-a împuținat lumea din vagon și singurii care mai stau în picioare sunt cei care aleg să facă asta. Bărbatul de lângă mine are picioarele desfăcute atât de mult, încât eu trebuie să le feresc pe-ale mele, iar când mă uit pe rândul de scaune din fața mea văd alți doi bărbați în exact aceeași poziție. Oare o fac conștient? Sau o fi în natura lor să încerce să pară mai mari decât restul? Femeia care stă chiar în fața mea își mută sacoșa de cumpărături și aud zgomotul inimitabil al unei sticle de vin. Sper că lui Simon i-a dat prin cap să pună una la frigider; a fost o săptămână lungă și în clipa asta tot ce-mi doresc e să mă tolănesc pe canapea și să mă uit la televizor.

Peste încă vreo câteva pagini din *London Gazette*, aflu că un finalist de la *X Factor* se plânge de „presiunea celebrității” și aproape întreaga pagină este ocupată cu o

dezbateri pe marginea legilor legate de dreptul la intimitate. Citesc fără să pătrund sensul cuvintelor, uitându-mă la fotografii și trecând în revistă titlurile doar ca să nu fiu complet pe dinafară. Nici nu-mi aduc aminte când a fost ultima oară când am citit cu adevărat un ziar de la cap la coadă sau când m-am uitat la un buletin complet de știri. Mai prind câte o frântură din știrile Sky News în timpul micului dejun sau câte un titlu de ziar citit peste umărul cuiva în drum spre serviciu.

Trenul se oprește între Sydenham și Crystal Palace. Aud un oftat frustrat din capătul îndepărtat al vagonului dar nu-mi bat capul să văd de la cine provine. S-a lăsat deja întunericul și, când mă uit pe fereastră, tot ce văd este chipul meu care mă privește la rândul său. Pare chiar mai palid decât în realitate și distorsionat din cauza ploii. Îmi dau jos ochelarii și frec șanțulețele pe care le lasă de o parte și de alta a nasului meu. Se aude hârâitul unui anunț, dar este atât de înfundat și rostit cu un accent atât de puternic, încât nu-mi pot da seama despre ce este vorba. Poate să fie orice, de la o eroare de semnalizare până la un trup căzut pe șine.

Sper că nu e vorba de un cadavru. Mă gândesc la paharul meu de vin și la Simon care-mi masează picioarele pe canapea, apoi mă simt vinovată că prima mea grijă este confortul personal, și nu disperarea vreunui amărât de sinucigaș. Sunt sigură că nu e vorba de vreun mort. Cadavrele sunt pentru diminețile de luni, nu pentru serile de vineri, când întoarcerea la serviciu este la o reconfortantă distanță de trei zile.

Se aude iar un hârâit și apoi liniște. Oricare ar fi motivul întârzierii, o să mai dureze ceva timp până se remediază.

- Nu-i un semn prea bun, zice bărbatul de lângă mine.
- Hmm, răspund fără să mă angajez în discuții.

Îmi văd mai departe de ziarul meu, dând paginile una după alta, dar nu mă interesează știrile din sport și am ajuns la partea la care mai sunt doar anunțuri și cronici de teatru. În ritmul ăsta nu ajung acasă mai devreme de șapte. O să trebuiască să mâncăm ceva ușor la cină, în loc de puiul fript pe care aveam de gând să-l pregătesc. Simon gătește în timpul săptămânii, iar eu mă ocup de mâncare vineri seara și în weekend. Ar găti el și în zilele acestea dacă l-aș ruga, dar n-aș putea să accept una ca asta. N-aș putea fi de acord ca el să gătească pentru noi — pentru copiii mei — în fiecare seară. Poate iau ceva la pachet.

Trec peste secțiunea de business și mă uit la careul de cuvinte încrucișate, dar nu am nimic de scris la mine. Așa că citesc anunțurile, gândindu-mă că pot găsi ceva de lucru pentru Katie — sau pentru mine, de ce nu, chiar dacă știu că nu voi pleca niciodată de la Hallow & Reed. Câștig bine și am ajuns să mă pricep la ceea ce fac, așa că, dacă n-ar fi și șeful meu la mijloc, totul ar fi perfect. Clienții sunt drăguți, în cea mai mare parte. De obicei sunt start-up-uri, care-și caută un spațiu de birou; sau afaceri înfloritoare care sunt gata să se mute într-un loc mai mare. Nu ne prea ocupăm de partea rezidențială, dar apartamentele de deasupra spațiilor comerciale sunt de obicei în regulă pentru cei care își cumpără prima casă sau pentru cei care vor să se mute într-un spațiu mai mic și mai ieftin. Întâlnesc un număr considerabil de persoane divorțate. Câteodată, dacă am chef, le spun că înțeleg prin ce trec.

— Și până la urmă s-a terminat cu bine? întrebă întotdeauna femeile.

— Cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată, răspund sigură pe mine, pentru că asta vor să audă.

Nu găsesc niciun fel de slujbă potrivită pentru o actriță în devenire în vârstă de nouăsprezece ani, dar pe pagina următoare văd un anunț pentru poziția de șef de birou. Nu strică să aflu ce mai e pe piață. Pentru o clipă, mă imaginez intrând în biroul lui Graham Hollow și întinzându-i demisia, spunându-i că nu mai accept să mi se vorbească de parcă n-aș fi cu nimic mai presus de noroiul de sub tălpile pantofilor lui. Apoi mă uit la salariul tipărit sub postul de șef de birou și-mi aduc aminte cât de mult mi-a luat să-mi croiesc un drum care să-mi permită cu adevărat să mă întrețin. Mai bine răul pe care-l cunoști, nu așa se spune?

Ultimele pagini din *Gazette* sunt numai cu informații financiare și solicitări de daune de la asigurări. Evit cu încăpățănare ofertele de împrumuturi bănești — la dobânzile alea ar trebui să fii nebun sau disperat — și arunc un ochi în josul paginii, unde sunt anunțurile matrimoniale și erotice.

Femeie căsătorită caut întâlniri discrete fără obligații.

Txt ANGEL la 69998.

Strâmb din nas mai degrabă din cauza prețului exorbitant al mesajelor decât al serviciilor oferite. Cine sunt eu să judec ce fac alții? Mă pregătesc să dau pagina, resemnată că va trebui să citesc despre partida de fotbal din seara precedentă, când zăresc anunțul de sub cel al lui „Angel”.

Pentru o clipă, cred că ochii mei obosiți îmi joacă feste; clipească de câteva ori, dar asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

Sunt atât de absorbită de ceea ce văd, că nici nu-mi dau seama când trenul pornește din nou. Se pune în mișcare brusc și mă înclin într-o parte, sprijinindu-mă din reflex cu brațul de coapsa vecinului meu de călătorie.

— Scuze!

— Nu-i nimic, nicio problemă.

Zâmbește și mă străduiesc să-i întorc zâmbetul. Dar inima îmi bubuie și mă holbez în continuare la anunț. Are aceleași avertizări privind costurile apelurilor ca toate celelalte anunțuri și un număr care începe cu 0809 la începutul textului. Și o adresă de web: www.gasestepere-cheapotrivita.com. Dar fotografia este cea de care nu-mi pot desprinde privirea. Este o figură decupată la nivelul feței, dar poți vedea cu ușurință părul blond și o parte din bluza neagră cu bretele. Ceva mai în vârstă decât celelalte femei care-și oferă serviciile, dar pentru că fotografia e atât de neclară, e greu să spui cu exactitate câți ani are.

Doar că eu știu ce vârstă are. Știu că are patruzeci de ani.

Pentru că femeia din anunț sunt eu.

2.

Kelly Swift stătea în mijlocul vagonului de pe linia Central, lăsându-se când pe-o parte, când pe cealaltă, ca să-și păstreze echilibrul când trenul lua vreo curbă. Câțiva puști — nu mai mari de paisprezece, cincisprezece ani — se năpustiră în tren la Bond Street, ocupați până peste cap cu un concurs de înjurături care suna îngrozitor din cauza jargonului și pronunției lor specifice clasei de mijloc. Era prea târziu pentru cluburile de după școală, deja se lăsase întunericul; Kelly spera că erau în drum spre casă, nu că se pregăteau de o seară petrecută în oraș. Nu la vârsta lor.

— Nebunu' naibii!

Băiatul privi în sus și își struni imediat fanfaronada văzând-o pe Kelly. Femeia luă expresia pe care își amintea că o avea mama ei câteodată, iar adolescenții tăcură, înroșindu-se violent și întorcându-se să examineze interiorul ușilor care se închideau. Probabil că era suficient de bătrână cât să le fie mamă, se gândi ea cu regret, numărând invers de la treizeci și imaginându-se cu un copil de paisprezece ani. Mai multe dintre fostele ei colege de școală aveau copii cam de vârsta aceea; pagina ei de

Facebook se umplea cu regularitate de fotografii de familie exprimând mândrie parentală și avusese parte chiar și de câteva cereri de prietenie de la copiii amicelor ei. Dacă nici asta nu te făcea să te simți bătrână...

Kelly surprinse privirea unei femei cu o haină roșie, din partea opusă a vagonului, care aprobă din cap efectul pe care îl avusese asupra puștilor.

Îi întoarse un zâmbet.

— O zi bună?

— Chiar mai bună acum că s-a încheiat, răspunse femeia. Să-nceapă weekendul, nu?

— Sunt de serviciu. Abia marți voi fi liberă.

Și chiar și așa, doar o singură zi liberă înainte de alte șase lucrătoare la rând, se gândi, oftând în sinea ei în timpul ăsta. Femeia păru oripilată. Kelly ridică din umeri.

— Cineva trebuie s-o facă și pe asta, nu?

— Presupun că da.

Pe măsură ce trenul încetinea apropiindu-se de Oxford Circus, femeia o luă încet spre uși.

— Sper să ai o seară liniștită.

Acu chiar c-ai dat-o-n bară, îi trecu lui Kelly prin minte. Se uită la ceas. Încă nouă opriri până la Stratford; acolo avea să-și lase lucrurile și apoi să se întoarcă. Pe la opt putea fi acasă, hai opt jumate. Din nou la treabă la șapte dimineața. Căscă larg, fără să se mai deranjeze să-și pună mâna la gură și se întrebă dacă avea ceva de mâncare acasă. Împărțea o locuință, undeva pe lângă Elephant and Castle, cu alte trei persoane, ale căror nume le știa doar de pe cecurile cu plata chiriei prinse atent în piuneze pe panoul de la intrare, gata să fie încasate în fiecare lună. Camera de zi fusese transformată în dormitor de către un proprietar dornic să-și maximizeze veniturile,

așa încât bucătăria rămăsese singurul spațiu comun. Nu încăpeau decât două scaune înăuntru, dar programul în schimburi total haotic al colocatarilor săi făcea în așa fel încât puteau trece zile întregi până când Kelly să vadă pe cineva pe-acolo. Femeia din dormitorul cel mai mare, pe nume Dawn, era asistentă medicală. Mai tânără decât Kelly, dar în mod cert mult mai „de casă” decât ea, Dawn lăsa din când în când câte o porție de mâncare pentru Kelly lângă cuptorul cu microunde, însoțită de unul dintre bilețele ei de culoare roz, cu mesajul *Servește-te!* Stomacul lui Kelly ghiorăi la gândul mâncării; se uită din nou la ceas. După-amiaza fusese mai aglomerată decât se așteptase; trebuia să facă ceva ore suplimentare săptămâna care urma, altfel nu putea să-și termine toată treaba.

Câțiva oameni de afaceri se urcară la Holborn, iar Kelly îi analiză cu un ochi antrenat. La prima vedere păreau identici, cu părul tuns scurt, costumele închise la culoare și servietele lor. Detaliile fac diferența, se gândi Kelly. Cercetă dungile subtile ale stofei costumelor; titlul unei cărți aruncate neglijent într-o geantă; ochelari cu rame metalice și o ciudățenie la unul dintre brațe; o curea de ceas din piele maro ieșită de sub manșeta unei cămăși albe. Idiosincraziile și ticurile din ținută care îi fac să iasă în evidență dintr-un șir de bărbați aproape identici. Kelly îi privi deschis, rațional. Exersa, își spuse, fără să-i pese când unul dintre ei ridică privirea și o surprinse uitându-se relaxat la el. Se gândi că avea să se uite în altă parte, dar în loc de asta, el îi făcu discret cu ochiul, iar gura i se lărgi într-un zâmbet plin de siguranță de sine. Privirea lui Kelly alunecă spre mâna lui stângă. Căsătorit. Bărbat alb, bine-făcut, în jur de un metru optzeci, cu o